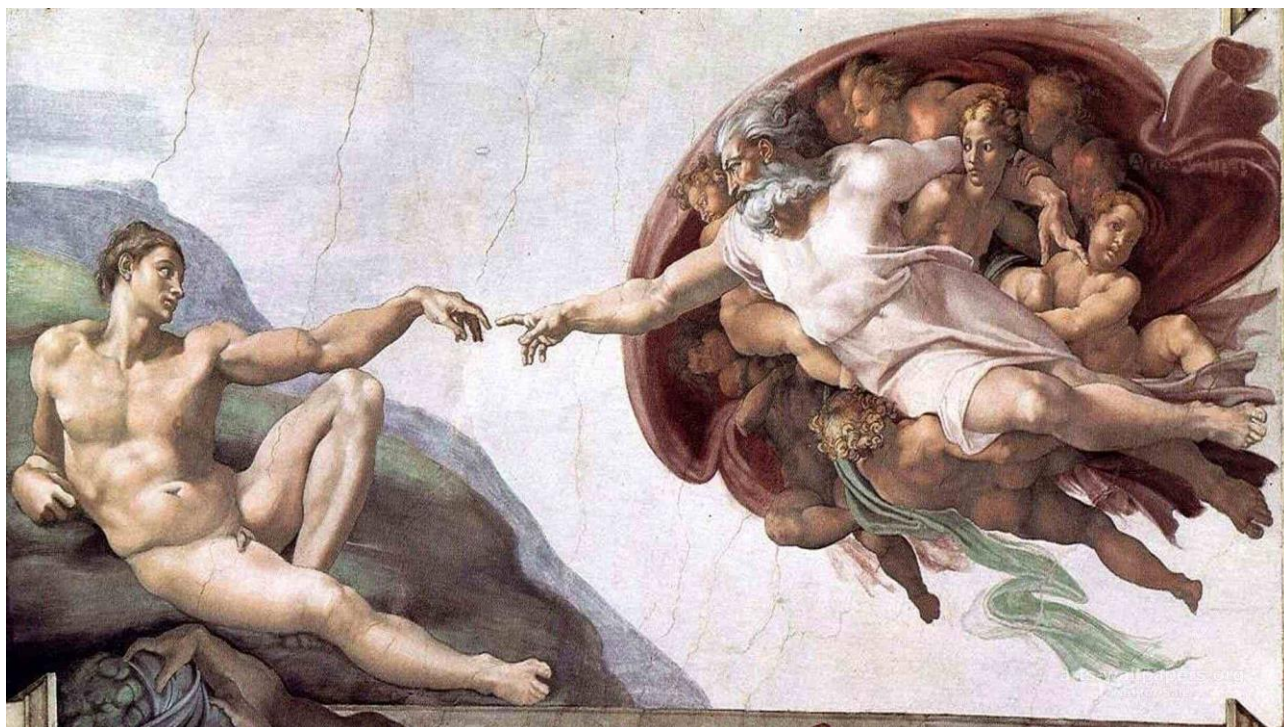

Din verdens *igen-skabelse*.

"Adams skabelse", Michelangelo, Vatikanet, Rom

Jeg har hørt, at en fødsel kan være mindst lige så smertefuldt for en kvinde, som når en mand har influenza. Jeg ved det jo ikke med sikkerhed, for jeg har aldrig født. Men beretninger fra kvinder giver mig et klart indtryk af, at det kan være en voldsom omgang at føde et barn.

Af naturlige årsager er det selvfølgelig også svært for halvdelen af befolkningen, at komme med gode råd i henseende til fødsler. Mænd kan aller højest læne sig op af andres erfaringer, og så ellers forsøge at møde kvinderne med forståelse for deres fødselssmerter. Det betyder dog ikke, at mænd ikke også oplever, når et nyt liv kommer til verden. Mænd oplever det nye barn fra et andet sted end kvinder – men de oplever det samme barn. Således kan man have forskellige tilgange til den samme ting, afhængigt af, hvor man står.

I foråret springer de nykårede konfirmander ud af kirkerne i takt med, at blomsterne springer ud i haverne. Hver konfirmand til sin egen fremtid. De vil alle opleve at leve i tiden, der kommer – men ingen vil opleve den samme fremtid. Og ældre generationer vil stå klar med kærlige råd og vejledning, når de unge skal tage fat på et liv med ansvar og opgaver. Men det besværliggøres af, at der er en stor kløft – afstand, om man vil – mellem børn og forældre.

Tider og skikke er ikke de samme – og forskellen er i dén grad accelereret de seneste år. Vilkår og rammer for ungdom, uddannelse, job og familie er ikke de samme, som da vores bedsteforældre var unge.

Men noget er det samme; at børn, unge, forældre og ældre alle skal leve et liv, som byder på både medgang og modgang, lys og mørke, kærlighed og afsavn, liv og død. Og de har - uanset alder - dét tilfælles, at de hver især har Gud ved og med sig.

Det menneske, der én gang har vendt sig til Gud, kan have tillid til, at Gud er med det menneske i alle livets faser.

Og når vi drager erfaringer til os, så bliver vi en lille smule nyt menneske hver gang. Og Gud ”igen-føder” os som sit barn – igen-skaber os til noget, som var før og får nyt liv som et Guds barn igen.

Gud genskaber forholdet til det altid nyskabte menneske.

Gud lod sig føde af en jomfru julenat. Kristus sejrede over døden og genfødte verden til et liv under Kristi lys og dømme. Og vi skal også genfødes – hos Gud. Kristus opstod som den første af os andre – ikke som den eneste af os alle.

Hver gang mennesket skabes på ny – efter hver erfaring som livet byder mennesket – da står Gud stadig lige ved siden af mennesket.

Derfor kan vi gå til livet med troen på, at livets tilskikkelser ikke kan fjerne os fra Gud – eller Gud fra os. Vi skal alle leve et helt liv, men aldrig det samme.

Og derfor kan det bedste råd til konfirmander, børn, voksne, ældre og alle andre være; at være tro mod troen på Gud. Man skal ikke misbruge den eller tage den for givet. Men hvert menneske skal leve i en tillid til, at hver eneste erfaring og gerning her i livet ikke gøres uden, at Gud er med det menneske, der handler. For hver gang mennesket handler – gør sig erfaringer – genføder Gud det nye menneske til dét, det var før: Guds barn, kendt og nyt, synder og uskyldig, på samme dødelig og evig.

Frygt ikke! For dén, der har Gud, mangler intet og kan gå frit mod ethvert forår, sommer, efterår og vinter, der venter forude. Så gå! Og gør det med Guds velsignelse, for den kan du ikke miste.

Mads Zachodnik